

KECSKEMÉTI LAPOK.

VEGYESTARTALMÚ HETILAP.

Előfizetési díj:

Egész évre 5 frt., félévre 2 frt. 50 kr.,
negyedévre 1 frt. 50 kr.

Az előfizetés az év folytán minden hónapban
megkezdhető.

Megjelen hetenként egyszer,
VASÁRNAP.

Az előfizetési pénzek,
úgy a hirdetések is „Tóth László könyvnyom-
dójának” czimzendeők.

Szerkesztő- és kiadó-hivatal:

BUDAI-NAGY-ÚT CZA 184. SZÁM.

E lap úgy szellemi, mint anyagi részét illető
minden küldemény a szerkesztő- és kiadó-
hivatalhoz intézendő.

Hirdetési díj:

3 hasábos petit sor egyszeri hirdetésnél 5 kr.,
többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel ár-
leengedés adatik.

Bélyegdíj minden beiktatásért 30 kr.

Kecskemét, 1879. május 16-án.

Dickens „Little Dorrit”-jében Arthúrral azt mondatja anyjának: „Ha lehet valakinél okozott hibát helyreütni, ha lehet akárkinek is valamit visszaszolgáltatni, mondd el s tegyük meg. Nem, anyám, ha hatalmamban áll, engedd meg, hogy magam tegyem meg. Oly kevés boldogságot láttam a pénzből eredni; tudtomra oly kis mértékben hozott megelégedést e házba nekünk, vagy azoknak a kik hozzája tartoztak, hogy nekem jóval csekélyebb értékű, mint másnak. Semmit sem vehetek rajta a mi nem tenne nekem szemrehányást s nem tenne nyomorulttá, ha folyton kísért az a gyanú, hogy atyám végső pillanatait lelkismereti furdalásokkal homályosította be s hogy nem becsületes és igazságos úton jutott birtokomba.” Arthúr világlátott, negyven éves ember, a kinek lelkét leginkább az szomorítja el, hogy oly szülei vannak, a kiknek szemében csak az bir becsesél, „a minek hossza, súlya s pénzben kifejezhető értéke van.” Hát ha még tudná szegény, s tán tudja is, hogy anyja az ellene vétők, az adósok részére nem bocsánatért, hanem átok, pusztulás és kárhozatért imádkozik! Pedig az özvegy Clennam viszonylag becsületes üzletasszony, a ki pénzért árút, árúért pénzt ad s beéri a közönséges nyereséggel, a ki becsületeségére féltékeny s gyanakodó fiát rendre utasítja a méltatlannak tartott szemrehányás miatt, a ki megházasítja híj emberét, menhelyet ad egy fiatal leánynak, megszenteli a szombatnapot, istenfélő, imádkozik s a bibliát buzgóan olvassa. Milyen lehet akkor az, a ki mindezeket meg nem teszi? milyen ember lehet az az uzsorás, a kinél ilyen Arthúr nem gyanakodnék többé, hanem biztosan tudná, hogy majdnem minden talpérához vagy aranyához szerencsétlen, megszorult, szegény, tehetetlen, együgyűek vére, könnye, verejtéke tapad? a ki az adott garasért forintot követelt és fogadott el, lehúzta nyomorult embertársáról a ruhát, csak foszlányt hagyva neki, hogy ekként elhitesse magáról, hogy még tud pirulni, a ki ha becsületről beszél, zsebére üt s szemed közé kaczagva gúnyosan mondja: „itt a becsület!” bírnre enged csábitani másokat, hogy hasznót húzzon a gyalázatból, megszensteleníti undok mesterségével az Urnak szentelt napot, kész az ördöggel czimboraságra lépni, leborul pénzes ládája előtt, megcsókolja érmeit, s remegő kézzel olvassa a pénzt, forgatja a kezébe adott váltót, kötelezvényt vagy zálogot? ez az emberiség piszka, alávaló sereg, mely mint minden piszok ragad és tapad, s képes beszennyezni a hófehéret, melyet megnéznie sem volna szabad.

De hiába minden pellengérezés, hiába minden tilalom, az uzsora, mint azt a történet tanítja, mindenkor előfordult, s ha valaki irtó háborút indított ellene, megvonta magát valami félreeső zugban mint a pók, ledült korhadt fában, mint a szű, hullában,

mint a féreg, s szótt, vájt, örölt pusztítva a hol megfészkelhette magát. Az ó-szövettség könyveiben nem egy hely tiltja az uzsoráskodást, s nem egy panasz olvasható ellene, ámbár már a mózesi törvényhozás rendelé: „Ha a te atyád fia melletted elszegényednék s megfogyatkoznék, fogadd fel őt vendégedül, hogy veled együtt éljen. S ne végy tőle uzsorát, vagy felesleget; hanem féld az Istent, hogy atyafiaid melletted élhessenek.” Az ó-kor classicus népei a görögök, s különösen a rómaiak az uzsoráskodást oly manapság lehetetlennek tetsző, nem egyszer arcátlan, s törvényt taposó módon üzték, hogy undorral fordulunk el sokszor tőlük. A római államot dédelgetett uzsorásai alapjaiban megrendítették, feloszlásnak vitték eléje, mert a kinesszomj, az „auri sacra fames”, mely az orcákat elszürkíti, elől minden nemesebb érzést, s a saját zsebet és pénzes ládját elébe teszi isteneknek, hazának, emberiségnek. A nagy tudományú Plinius nem minden alap nélkül állítja „Proximum scelus fecit qui primus ex auro denarium signavit”, ámbár azt sem lehet tagadni, hogy mint mindennek, úgy a pénznek és a pénzverés meggyökerezésének is vannak jó oldalai. Nem kevésbé látszik kifogásolhatónak azon állítása, hogy a kapzsiság a pénz behozatalától ered. Kapzsiság nyilvánul a lopásban, rablásban, a czéltalan és szükségtelen felhalmozásban és összegyűjtésben, legyen az akár pénz, akár egyéb, a miért is von Kleist Retzow a német Reichstagon tartott uzsora-debatteban helyén valónak tartá megjegyezni: „hogy az uzsora erkölcstelenebb, mint az elorzás, s közel áll a csaláshoz.” Néhány nappal előbb dr. Jelinek a bécsi zsidó hitközség szónokája, a „Mammont és az arany borjút imádó” uzsorások ellen tartott beszédében himezés nélkül kijelenté, hogy az uzsorásokat üldözőbe kell venni, meg kell bélyegezni, nyilvánosan pellengérré kell állítani, mert üzelmek, mint a „neses” (marás), eleinte alig észrevehetőek, de mint a mérges kigyó a megcsipett halálát okozzák.

Újabb időben nálunk is megindult a mozgalom az uzsorások ellen, nem volt lap, a mely e kérdéshez hozzá nem szólott volna, s ha jól emlékszünk egyik éleztlapunk azon „peu noble” ötlettel lépett fel, hogy az ezüstmenyegzői ünnepen a faj javát akasztófán kellene bemutatni. Irtak ellenük cikket, s egyik-másik lap ismertetett is közülök egy-kettőt, elmondva kit, mikor, hol és hogyan csalt meg, vagy akart megcsalni. Ezek azonban már magánügyek, s mi magán ügyekkel nem foglalkozunk; a sajtó feladata a közéletet ellenőrizni, a magán életben csakis votum consultativumot igényelhetvén a maga részére.

Nézetünk szerint azon éktelen zajban, a melyet most többen ütnek, sok a szédelgés; a helyett, hogy állandóan ható eszközökről és azoknak folytonos rendes működéséről gondoskodnánk, lármát csapunk, hogy így úgy lesz, ezt meg ezt kell tenni, stb.,

ütjük a más zsidaját, s nem látjuk, hogy a mienknek már torkát szorongatják. Pedig hát: „da liegt der Hund begraben.” A pénzember, az uzsorás, üzletét ép oly jogosnak tartja, mint akár melyik másik üzletember. Ha szabad A-nak lován, B-nek házán telkén, C-nek valamely árúján vagy cikkén 6 százaléknál magasabb nyereséget bevonna, nem látja be, miért ne szabhatná meg ő is pénzének árát? „Van eset, midőn a drága pénz jobb, mint a semminő”, mondja von Kleist Retzow, a kit bizonyára senki sem tart az uzsorások védelmezőjének. S az igazat megvallva nem is látunk rajta megütközni valót, ha valaki nagy kockázattal járó vállalatba vagy vállalkozásba helyezi el tőkét, s ennek fejében a rendesen jóval magasabb kamatokat köt ki. A divatezikkkel kereskedő szükségkép nagyobb nyereséggel dolgozik és üzérkedik, mint a ki élelmi cikkek elárúsításával foglalkozik, mert ennek raktára mindig talál fogyasztót, amannál egy hóbortos szélszély értéktelenné teheti a boltjában lévő cikkek felét. A ki közönséges gazdálkodás folytatására vesz telket, beérheti a csekélyebb jövedelemmel, mert tőkét a lehető legbiztosabban van elhelyezve, de nem gúnyolhatja uzsorásnak azt, a ki löpormalmából, vagy más veszedelmes anyagot gyártó üzletéből, iparából 20 és ennél is nagyobb kamatot képviselő hasznót húz, mert ennek egész vagyonát egy szerencsétlen szikra egykét perc alatt légbe röpitve semmivé teheti, őt magát koldúsbotra juttathatja. Az úgynevezett uzsora elleni agitálás tehát sok esetben több bajt okozhat, mint használ. Mert kétségtelenné látszik, hogy sokkal jobb, ha a végkép megszorult ember terhes feltételek mellett kap pénzt, mint hogyha egyáltalán nem kapna; valamint az is, hogy a meg nem szorult, de könnyelműen szükség nélkül adósságot csináló túlságos védelmezése — a legtöbb adós ilyen — csak a jogérzetet támadja és rendíti meg. Ha valaki gavallért akar játszani, tegye ezt gavallérhoz illő módon, s tartsa meg a mit ígért, ha mindjárt kára van belőle. De előbb eget-földet ígérni, s azután fizetés helyett szá-jaskodni, ez nem védelmezhető eljárás. Pénz dolgában köztudomásúlag megszűnik a kedélyesség, a pénz emberei, akár uzsorások, akár egyéb üzérkedők, amúgy sem birnak sok kedélyességgel, s hogy az uzsorásban absolute semmi sincsen belőle, annak oka nagyrésztben az is, hogy a legnagyobb óvatossága mellett is megesik rajta, hogy tőkét kamatot elveszít; s a mi az anyának a gyermeke elvesztése miatt érzett fájdalom, az az uzsorásnak az elvesztett pénz és pénzérték miatt érzett fájdalma. Az ilyen ember érez, a mint a hiéna és tigris, a kigyó és krokodilus is megérzi, ha egy darabot kivágsz a bőréből; de valamint ezektől, úgy attól is hiába vársz kegyelmet; a kit megkaphat, azt megmarja, véréit kiszívja vagy megmérgezi, megöli, vagy szétszaggatja. Minden vadállatnak ez a rendeltetése.

Nem a mértéktelen kamat teszi az uzsorást veszedelmessé, hanem könyörtelensége. Végre is nem tartjuk oly óriási bajnak, ha valaki egy forint kölcsön után havonként 10 krajczár kamatot kötelez fizetni, s azt fizeti is. A ki veszi az épen olyan hibás, mint a ki teszi, s ezzel quite-ek, nincs mit egymásnak szemükre hányniok. S hozzanak akármilyen törvényt az ily uzsorászkodás ellen, az mind nem fogja az uzsorát kiirtani, mert ez társadalmi és gazdasági viszonyainkból természetszerűen foly. Mint a gaz a szántóföldön, réten, úgy terem a társadalomban az uzsora, s azt végkép kiirtani lehetetlen. Az ilyen óriási kamat szerdése indokolva van azon kockázattal, a melylyel a kölcsön jár. Kik fordulnak uzsorásokhoz? oly megszorult adósok, a kik egyebütt már kölcsönt nem kaptak. Kivételeket megengedünk. Hogy ezek valami nagy fizetőképességgel bírnának, azt nem lehet állítani, rendszerint már semmijök sincsen, s így az uzsorászkodó sokszor elveszíti kölcsönadott tőkét. Ezt természetesen másoknak kell pótolniok, a mint ezt nemcsak az uzsorásoknál, hanem mindenütt tapasztaljuk, hogy t. i. a rendetlen fizetők tulajdonképen a rendesek rovására rendetlenkednek.

De e magas percentben benne van azon szegényen kárpótlása is, a melyek az uzsorás alanya s tárgya. Az erkölcsiség elvei alól magát felszabadító emberre bizonyos mértékben „nota“ száll, a mely őt kifogástalan körökből kizárja. Az uzsorásnál és testvéreinek ezt csak a „pénz“ képes elfeledtetni, melyet mindennél többre becsül. S azért csaknem azt mondjuk neki: legyen vele boldog. Szerencsését irigylendőnek nem tartjuk.

Az egyedüli védelem az uzsorások ellenében ezek szerint abban áll, hogy ne vegyünk tőlük kölcsönt, mert míg a kapzsiság kiirtva nem lesz, addig mindig lesznek uzsorások, ha akadnak adósok, ez pedig a mint van, úgy volt, s hihetőleg úgy is lesz.

Végül még megjegyezzük, hogy itt csak azon uzsorásokra kívántunk tekintettel lenni, a kik pénzügyleteiknél a magas kamat kikötésének kivételével egyéb megütközésre méltót nem követtek el. Mert habár detestabilis a foglalkozásuk, csak azt corrumpálják a ki magát kezeikbe át-

szolgáltatta. A ki másokra halász, másokat befon, csalogat, hiteget és ámitgat, hogy zsirján hizzék, e keretbe nem tartozik, mert az valóságos csaló, ha mindjárt szabadon jár-kezel is közöttünk.

A csipke története.

— A „Magyar műipar“-ból. —

Egy szelleműs francia író, ki különben nem más, mint Balzac, egyéb találó dolgokon kívül azt az igazságot is mondá, hogy: „gyakran a tetsetősb és legmesteribb tárgy, melynek bevégzettsége megkap, csak az első perczen s addig gyönyörködtet, a míg a szem élvezetét nem háborgatja ama kíváncsi kérdés, melyet magunkhoz intézünk: mikép keletkezett e drágaság? — mert a válasz rá rendesen szomorú, a mily szomorú a szem és lélekölő munka általában; s azért igen természetes s bizonyára igen menthető, hogy az embernek nincs mindig kedve a dolgok mélyébe hatni, hanem siet örülni minden szép és tökéletes fölött, s másokkal is inkább csak ez örömet közli.“ Mintha csak egy végtelen gondos, művészileg játszi és könnyed csipke szemlélete alkalmával tettené volna ez észrevételt a mélyérzelmű regényköltő! Mert hisz, mire illenek ama mondás jobban, mint ama titokteljesen egymásba fonódó alakzatok folytonos változatára, ama szövevényes, megfjethetetlen rejtélyre, melyet a szemmel alig látható fonal szeszélyes és mégis szabályos körfutása alakít, ama varázshálózatra, melyet bizonyára egy sokat szenvedett, mert végtelen türelmes lélek készített először tündér-ujjaival, melyről hóboros mondákat költött a képzelgő csodálat s melyre, ha elfelejtjük, hogy tulajdonkép a „hiúság czafrangja“, oly szépen illenek egy meghalt költőnek e szavai: a legendák szent szűzei igézete leng szálain. A nehézkes szakszerűség is — igazat adva Balzacnak — tollat kívánna cserélni s a helyett, hogy e képzeletűs szövevény keletkezését kutassa, szelvében-hosszában elmondja, milyenek az eszközök s mennyi fáradságot igényel a munka: szívesebben futtatná könnyedebb tollát a papír terén, hogy a közönséget egyszer ő is mulattassa. Mert, ha Jókai a csipkét költeménynek nevezi, igen szép hasonlatot mond, miután a művészi csipke — kivált Jókai szelleműs és meggyőző összevetése szerint — mindig oly élvezetet nyújthat, mint valamely szép költemény; de a mint a költeménynél unalmas annak felsorolása, mennyi küzdelembe került a rim s a mérték: úgy a csipkének fáradságot s türelmet igénylő készülése is kijózanít. S „a modern toilette gloriája“ is — mint Semper a csipkét nevezi — teljesen készen, izléses megjelenésében mindenkor tetszetős és meglepő, míg annak vizsgálata, mily módon s mily eszközök segítségével készült, mint a toilette titkainak kutatása általában, tulajdonkép a kevésbé eszményi dolgok közé tartozik. S mindezek dacára mégis az a föladatunk, hogy elmondjuk, mikép készítik a csipkét, hol keletkezett, évszázadok óta miként fejlődött s mily nagy fontosságú szerepet játszott a különböző társadalmakban.

Több szál egymásba fonódása, úgy hogy azok keresztelési pontja meghatározott rendszer távoltságban maradjon ekkép szabályos hálózatot képez: számos művészi munka előállítására alkalmas.

Az ily kézimunkák a szerint különböznek, a mint a fonalak csak lazán összekapcsolóvók vagy erős csomókba kötve. Az előbbiekhöz tartozik a „kötés“ és „horgolás“; ez utóbbiak között legfontosabb a csipke-készítés. A csipke vizsgálatánál és egyes neveinek megkülönböztetésénél fontosak az eszközök, melyek a készítésnél használtaknak. Ezek szerint a csipke két főfajra oszlik. Az egyik ugyanis a „csipke-bábok“ alkalmazása által készül s ez a „dentelles“ fajta; a másik előállításánál a tű szolgál eszközzel s „points“ név alatt ismeretes.

A bábokkal való csipkekötéshez egy vánkosszükséges, mely Szász- és Csehországban hengeralakú, Belgium- és Franciaországban négyszögletes s némileg domború. Ez a vánkoss a dolgozó nő térdein nyugszik s a készitendő csipke rajzolt mintáját mutatja, mely rá van erősítve s melyen a keresztelési pontokat tűk jelölik. A bábok mintegy négy hüvelyknyi hosszúak, fából készítve s fejük szélesebb, alapjukhoz képest kicsiny.

Ezekre a fonalak vannak tekerve, Szász- és Csehországban a bábokat laza papírburok fűdi, hogy a fonal rajtuk tiszta maradjon, — miután a vánkossról lelőgnak s így a munka alatt folyvást kézbe kell venni azokat. Belgiumban s Franciaországban ellenben a bábok a vánkossokon helyezve el, s csak az ujjak érintése által hozatnak mozgásba, s így a papírburok fölösleges. Ez az eljárás a kéz kisebb mozgását kívánja s azért kevesebb időt is igényel. A bábok szabályszerű és meghatározott rendben való fölváltása által a rájuk erősített fonal bizonyos alakzatokat s csombokat köt, melyeknek határpontjai a rajzolt mintán alkalmazott tűk. Az így készült fonadék: csipke. A tüvel készült, vagyis varrt csipke előállítása a következő: Mindelőtt egy alap szükséges, mely lehet valami szövét, tüll, marly, vagy pedig ép e czélra készült csipkézetes háló. Ez alapon körülbelül a himzés módjára egyszerűen rávarrjuk a csipke-alakzatokat. — Ez eljárást különösen vásznon látjuk. — A családokban régi öröklött, vagy újabban az iparmuzeumok által vásárolt csipkék között van sok olyan, melynek alapja durva vászon. Ezek rendszeren úgy készültek, hogy a vászomból bizonyos számú fonalakat kihúztak, a többit aztán a csipkefonallal átkötötték s összefonták. De szabadon is varrják az olyan csipkét s alapját minden egyes virágnál kitöltik. Mintája erős papírlapra van rajzolva, a tű a körvonalak után halad s ezeket megerősítés végett még egyszer átfűzi. Ha a minta kész, a papírt alul letépi. Ez eljárás alapszik a híres „guipure-csipke“ is.

A rajz erős, széles és plasztikailag domborún kivarrt körvonalai jellemzik a csipkét. A domborodást vastag fonal (guipure) használata által érik el, melyet vékony pergament vagy kártyapapír szelvény körülesavarása által készítenek. A csipkének egyes neveit, melyek idő folytán s a különböző országokban kifejlődtek, a történeti áttekintés a legezlszerűbben mutathatja be. Erre nézve

TÁRCZA.

Meghalt mert szeretett.

Ősszel mult két éve, hogy Sz. városán valék keresztül utazandó, midőn azon kedves gondolatom támadt: hogy úgyis egy kissé fáradt vagyok, jó lesz, ha néhány vig napot töltök az előttem oly boldog emlékü városban. Hiszen úgyis itt folytak le boldog gyermekéveim, itt vannak rég nem látott barátaim és jó ismerőseim.

Gondolatom tette vált; és én kimondhatatlan örültem, hogy őket viszontláthattam.

Az örömnapijából, miket barátaim és ismerőseim között oly kedélyesen töltök el, már csak néhány óra volt még hátra elutazásomig. Ezen néhány órát jobban nem tudtam volna fölhasználni, minthogy ha — mivel az idő felséges volt — egy sétat tesztek ki a szabadba. De hova? Mindegy akármerre.

Elindultam. Utam véletlenül a temető felé vezetett. Most jutott eszembe, hogy igaz biz a! hiszen ide jártunk mi tanulgatni, regényt olvasni, meg azután kis ibolyát szedni, stb. Bravo! hiszen mi tanulók itt tartottuk titkos összejöveteleinket, gyűléseinket s heves vitaközvetéseinket. A mint így gondolkozom, egyszerre csak azt veszem észre, hogy már a kapu előtt állok. Benyitok. Semmi változás, minden a régi! Az öreg mohos siremlékek most is csak olyan komoran tekintenek alá... az út most is csak olyan tiszta mint azelőtt volt... és az a kis pad, melyre nevemet rá is véstem akkor, most is ott van az árnyas szomorúfűz alatt; csak a koszorúk frissek és újak a sarkocsonkokon; oh azokat feltűzni sohasem mulasztják el a gyöngéd, szerető kezek!

Haladjunk csak beljebb; ime itt már újabb

sarkocsonkok és dombok hosszú sora támad! Mi ez? Eltávoztam óta már ennyien költöztek ki a halál országába? Oh ez borzasztó!

A mint így tündődöm az elhunytak fölött, szemem egy egész újonnan letett sarkocsonkon akad meg; olvasom a föliratot, és újra elolvasom: „Itt nyugszik Zarándfy Etelka“ — — — ez van a kőre írva! Hogyan? Hát az a gyönyörű kis szőke leány volna ez, kit a városban legszebbnek tartottak? Ez lehetetlen!? De igen, jól látok, szemem nem csalnak, hiszen ott van: „élt 16 évet“ — — — Oh! alig tölté be 16-ik évét s már meghalt! Ily ifjan; hisz alig tudta még, mi az élet; s alig látta még ifjú korának tavaszát virulni. Talán ifjú szíve érezte eljönni a tavaszt, s nyilni akart számára a szerelem virága, de egy reménytelen nem viszonzott szerelem bimbójában hervasztá le a virágot... vagy talán keserű csalódás ölte meg a forrón szerető szívet...? Megfejteni nem tudom. Elég az hozzá, itt valami rendkívülinek kellett történnie. Mialatt így elmélkedtem, megnéztem az újonnan felhantolt dombot, megnéztem rajta a hervadó virágot, és hallgattam a sirra boruló szomorúfűz lombjának halk susogását... Majd ismét megálltam a sarkó előtt, és mereven bámultam annak rideg betűire. „Mit keresesz itt barátom?“ kérdé egy hang a hátam mögött.

Én megrezenve hátratekintek: hát egy régi jó barátom áll ott. Szívélyesen üdvözöltük egymást és átélte dolgainkról kezdünk beszélgetni. Azonban alig eredtünk valami nagyobb beszédbe, én azonnal amaz előbbi sírdomb felé mutattam. Barátom mindjárt megértett engem és karomnál fogva a legközelebb eső padhoz vezetett, hol mindketten helyet foglaltunk. Itt előre bocsájtottam, hogy előttem a szép Etelkának korai halála rejtélyesnek látszik, és felkértem barátomat, hogy annak okát illetőleg beszéljen el mindent a mit tud. Ő rövid gondolkozás

után a következő szomorú kimenetelű történetet beszélte el.

„Éppen Zarándfy Etelkák házukkal átellenben — kezdé el barátom — ha jól emlékszem másfél évvel ezelőtt egy fiatal mérnök lakott, neve Gárdai Jenő. — A mérnök alig lehetett több mint 26 éves. Tanulmányait külföldön a legjobb sikerrel végezvén, gazdag ismerettel megrakodva tért vissza hazájába. Nagy tehetségével rövid idő alatt a város legelőkelőbb családjait megnyeré; vonzó külsejével és finom modorával nem kis tekintélyt szerzett a szépnem előtt sem. Mindjárt megérkezte után csupán ő róla beszélt az egész város — természetesen a nők leginkább, — el-elmondogatták róla, hogy: „milyen szép!“ „milyen csinos — — — még hozzá gavalér is.“ No de mindennek van határa, ezen beszédnek is végre valahára vége szakadt. Mert az ifjú mérnök a szokásos bemutatások után egészen visszavonult. És csak ritkán volt látható a nyilvánosság terén. Gárdai pályájára fordította leginkább minden idejét; szüntelenül munkálkodott, s ha elvégezte is felvállalt teendőjét, szakmájába vágó tudományos műveket olvasott vagy maga is irt. Ritkán fordult meg az egyes bemutatott családoknál; barátai nem igen voltak, mert a társaságot kerülte. Legfeljebb ha kedve keletkezett — a közeli erdők valamelyikébe vonult ki, de ottan is bizonyos elzárkózott szellemi körben merült el. Történt egyszer, hogy épen egy ilyen kirándulása alkalmával, az árnyas lombok alatt leheveredve, tudományos elmélkedés fogta el. Az idő szép nyári délután volt, a nap melege elől mindenki az árnyas fák alá vonult. — Gárdai mélyen el volt merülve szellemi buvárkodásában, és nem figyelt az előtte elsétáló közönségre, kik között pajzán lánykakkal fürge ifjak enyelegtek; s nem figyelt a lomb között bujkáló kis madarakra, melyek oly édesen zengték szerelmi dalukat. Majd

ez adatokat egy kitűnő szakmunka szolgáltatja, mely más iparágak ismertetésére is példányul szolgálhat. A hyphantika (szövőművészet) gyöngéd és művészi termékeinek ugyanis újabban egy érdemdús története akad, ki a tollat csak oly művészileg forgatja, mint a mily ügyesen kezeli a csipkekötőt vagy bábokat, mert hogy ez utóbbihoz is mindenestre ért, azt művéből bátran következtethetjük. Egy angol nő, Mrs. Bury Palliser, terjedelmes, mintegy harmincz ivnyi, számos rajzzal díszített műben („A history of lace“ London 1869) teljes szakavatottsággal, szelleműsan tárgyalja a csipke egyes nezeit és történetét.

(Folytatása következik.)

ÚJDONSÁGOK.

— **Közgyűlést tartott** f. hó 14-ik napján a város törvényhatósági bizottsága, mely alkalommal a polgármesteri jelentés után tárgyalás alá vétetett azon már előbb beadott indítvány, mely az adókiállítás körül városunkban évek óta a legzaklatóbb és igazságtalanabb, sőt mondhatni egész önkényes eljárás követtetett, s az adózó nép ennek folytán a legtúlcsigázottabb mértékben lett megadóztatva, mi által már az adóalap is megtámadva lón; a törvényhatóságnak az 1870. 42. tczkben gyökerező jogánál fogva a magas miniszteriumhoz felirat intézését hozza javaslatba az iránt, hogy az adókiállítás bizottságba ezentúl oly államközegek neveztetnének ki, kik a mellett, hogy a pénzügyigazgatásban teljesen jártas és gyakorlati egyének, egyszersmind saját helyi viszonyainkkal ismerős és igazságérzettel bíró férfiak legyenek, kik nem a minél túlesigázottabb, hanem a minél igazságosabb adókiállítást, s a polgárok iránti humanus bánásmódot tartásuk feladatának. Egyszersmind indítványoztatott, hogy a törvényhatóság is a maga részéről ne csak szakértő, hanem a polgárok anyagi és adózási viszonyait ismerő tagokat válasszon, kik kötelességöknek ismerjék egész tekintélyökkel latba vetni a polgárok igazságos érdekeinek megvédésére. Ez indítvány, mely a helyi iparegylet és kereskedelmi testület által beadott hasonértelmű kérvények által is határozottan támogatott, a közgyűlés részéről egyhangúlag elfogadtatott, s ily értelmű kérelem felterjesztése elhatároztatott. Ezután folyó ügyek intéztettek el, melyek közt tárgyalás alá vétetett a néptanítói fizetés szabályozása iránti javaslat, mely azonban hosszabb eszmecsere sem vezetvén eredményre, a jövő közgyűlésre halasztatott el.

— **Gyászhir.** Muraközy Józsefné sz. Széless Sarolta úrnő f. hó 14-én élte 43-ik évében több mint egy évi súlyos szenvedés után elhunyt. A boldogult is egyike volt azon nőknek, kik szülői, hitvestársi s honleányi kötelességeiket a leghivebben betöltötték, s ez által közbeesülést és tisztelést szereztek magoknak. Ennek adott kifejezést városunk közönsége, midőn f. hó 15-én az elhunyt végtisztességtételén tömegesen, a nőegylet, melynek buzgó tagja volt, testületileg jelentek meg, s kértek áldást a korán kiszünetelt derék nő emlékére. Elhunytak még a lefolyt héten B. Kovács István

öreg renden levő polgártársunk, ki, gyermektelen lévén, szépen összegyűjtött vagyonából a reform. egyházat is részesítette. Dúgár Péter, 70 éves, egész életén át tetőtől-talpig becsületes polgára városunknak, ki többek közt 1859-be a torony ledőlésekor a reform. egyház algondnoka volt. Béke hamvaikra!

— **Vigyázatlan hajtás** következtében pénteken a kőrösi-útcán a takarékpénztár előtt reggel két kocsi két gyermeket gázoltak el. Az egyik gyermeknek mellén ment keresztül a kerék, a másiknak lábán. Minthogy a gyermekek egyikét nem ismerte fel senki, a városházára vitték s kibóltatták. A kocsisok egyike elhajtott, de a másikat sikerült letartóztatni és bekísérni. Mint halljuk, nem régeből ugyancsak a kőrösi-útcán éjjel embert gázolt el kocsi. Két rendőr a szerencsétlent a közelben lévő malomba vonszolta, s ott hagyta feküdni reggelig. Ily bajok nem keletkezhetnek, ha a sebes hajtás, melynek mint látjuk elég áldozata esik városunkban, egyáltalán megtiltatnák, s a titalom ellen vétők szigorúan megbüntettetnének. Nincs rendjén, hogy népes város legnépesebb utcáin hetyke legények ilykép garázdálkodhatnak, s a józan ész parancsainak fittyet hányhatnak.

— **Műkedvelők zenekaráról** tett említést multkor t. laptársunk, kiemelve, hogy e zenekar Hoskó József úr vezetése alatt fog működni. A zenekar tagjaitól vett értesülés nyomán az igazság érdekében helyreigazítjuk, hogy annak tagjai teljesen egyenlő alapon állván, magok közül vezetőknek senkit meg nem bíztak; hanem elismeréssel hozzák köztudomásra, miszerint idősb Baktay Mihály úr vállalkozott szíveségből a zenekarok leírása és betanítására.

— **A „kecskeméti iparos ifjúság** önképző- és segélyező-egylete“ mint halljuk, folyó évi május hó 25-én felelőszben a szegedi árvizkárosultak, felelőszben pedig saját pénztára javára táncvizsgálommal egybekapcsolint színelőadást rendez; mely alkalommal „Az úri vő“ című új színű fog előadani.

— **A kisderek örömnöpe** a majális, melyet minden gyermek oly örömmel vár, az idén ugyan erre még maigian gondolni sem lehetett a folytonos esőzések következtében. De ennek dacára a haleszi pusztai iskolások jövő héten esőtörtökön, a szokott napon, biztos kútforrásból tudjuk, hogy ha az idő engedi, ismét megtartják az idej majálisát, annál is inkább, mivel tavaly szinte e napon megtartott majális igen jól ütött ki. Ajánljuk a t. cz. szülők és tanügy barátok figyelmébe az ártatlan kisderek mulatságát, a hol igen jónapot tölthetnek ők is.

— **A félegyházi állami tanítóképzőben** a tankepesítő vizsgálatok f. évi június 24-én és következő napjain tartatnak. E vizsgálatokra jelentkezhetnek a) mindazok, kik a tanítóképzőben a három évi tanfolyam bevégezése után egy vagy két évet gyakorlati tanítással töltöttek; b) kik magukat a tanítóságra magán úton képezték. A folyamodványok keresztlevéllel, iskolai, orvosi, szolgálati és erkölcsi bizonyítványokkal felszerelve két hét alatt azon tanfelügyelőhöz nyújtandók be, kinek kerületében az illető tanítóskodik vagy tartózkodik, ki azt maga véleményének hozzácsatolásával f. év június 10-ig a képezde igazgatójához teszi át.

azonban Gárdai egy közeli selyem ruha suhogására hirtelen föltekint, és szemei egy angyali arc varázs tekintetével találkoznak, kinek gyönyörű kék szemei egészen megzavarták őt, és maradandó nyomotok látszottak hagyni szívében. Jenőnek, midőn ama szép hölgyet maga felé mosolygni látta, arcába szökellt a vér, és bizonyos zavartság és habozás szállották meg őt. S csak nagy lelki küzdelem által győzhető le a már-már kitörni készült érzelmeket. Azonban csakhamar eltűnt arcáról a pir és fölzgatott keblének érzelmei ismét visszatértek a csendes hangulatba. Gondolkozásának megszakított fonálát fölvevő újra, és még kitartóbban látszott eszmekörével foglalkozni. S csendes kedélyhangulattal tért haza.

Azonban haza térve más lett az élet. Az ifjú hasztalan igyekezett elfeledni ama délutáni jelenetet, mert ezéből kívenni sehogysem tudta azt; este midőn lefeküdt, nem tudott elaludni: szüntelenül egy kedves kép jelent meg előtte, mely varázs-mosolylyal arcán feléje integetett; de ha elaludt is, az édes kép ott lebegett szüntelen, azokkal a szöke fűrtökkel és azokkal a mosolygó kék szemekkel.... És ez minden nap újra ismétlődött.

Hasztalan rejtőzött el magányában: a kép mindig ott lebegett előtte.... És ha ez megjelent: vége volt mindennek, nem tudott dolgozni, nem tudott tisztán gondolkodni, lerombolt az minden, mihez hozzáfogott. És ezen gyötrő esábtünetmény már egészen megrongálta kedélyhangulatát, mely ezelőtt oly ép és rendes volt; kénytelen volt tehát az elzárkózottságból kilépni, és a bajt a lehető módon mielőbb orvosolni. De miként? Azt még ő maga sem tudta. Végre azon megállapodásra jutott, hogy ama nővel, ki lelki nyugalmát elrablá, minden áron megismerkedik, és leleplezi előtte a történeteket. Ez nem volt épen nehéz, mielőbb ki tudakolja a nő nevét és kilétét, s akkor magát egy

kigondolandó ürügy alatt majd be fogja mutatni. Mialatt nyitott ablakai előtt, melyen sűrűn toltult be az üde reggeli lég, így fontolgtatná tervét, szemei egyszerre csak az átellenben eső ház ablakainak egyikén akadtak meg, melyből egy kedves szöke fő bukkant elő, az öröm mosolyával picziny eper ajkain.... Jenőt az öröm és meglepetés szállották meg egyszerre, mivel azon szöke fő nem volt más, mint épen ama nő, kivel az erdőben találkozott, ki álmában oly gyakran megjelent; s kit végre most oly epedve keres. És Jenőnek ezen kedves ismeretlen szomszédnője könnyen kitalálhatta, hogy: Zarándfy Etelka volt. S Gárdai elég ügyetlen volt ama kedves teremtményt — ki plane szomszédja volt neki — már előbb föl nem találni, és véle meg nem ismerkedni, holott több hónapja lakott már a városban. Gárdai midőn meglátta az ablakban Etelkát, tetette magát, mintha mit sem tudna, csendesen betevé az ablakot, és kezdett most már azon modról gondolkodni, hogy miként ismerkedjen meg azon családdal, mely oly drága kincset rejt magában. Hiába gondolkozott, valami jó terv sehogy sem jutott eszébe. Végre megnyugodott abban, hogy az egészet a véletlenre bizza.

Még az nap megtudta nevét és kilétét az átellenben eső ház tulajdonosának, az pedig Zarándfy László orvos és egyszersmind városi képviselő volt. Gárdai — mint már mondám — a legtekintélyesebb emberekkel volt érintkezésben, s így nem volt nehéz neki Zarándfy úrral is, mint városi képviselővel, — kivel a városi földmunkálatok ügyében már többször volt dolga, — megismerkedni, és szorosabb barátságot kötni, dacára a korkülömbőségnek.

Csakugyan néhány találkozás elég volt arra, hogy Gárdai Jenő a Zarándfy ház benső barátjai közé számíttassék.

(Folytatása következik.)

— **Ádám Gerzson**, a nagy-kőrösi főgymnasium igazgatója, mint a „Nagy-Kőrös“ írja, továbbá Ádám József szeremlei reform. lelkész, s a solti reform. egyházmegye aleserefe, Ádám László mérnök s a nagy-kőrösi ref. egyház főgondnoka, Ádám Juliánna özv. Gonda Lászlóné, Ádám Kálmán t. vezsenyi ref. lelkész s a kecskeméti egyházmegye főjegyzője, Ádám András karcagi kir. tszéki bíró, Ádám György b. pestvidéki kir. törv.-széki h. jegyző, a hálás unokák, gyermek s férfikoruk ápolójának néhai Bikkfalvy Sámuelné Molnár Juliánna nagyanyjuk emlékére a nagy-kőrösi főgymnasium javára, a hol a hat férfi unoka nyolcz-nyolcz éven át első kiképeztetését nyerte, 200 frtos alapítványt tett.

— **Az országos iparos-gyűlés** rendező-bizottsága következő előzetes programot állapította meg: A II. országos iparos-gyűlés a megyeház dísztermében tartatik meg május 31-én d. e. 9 órakor és folytatólag d. u. 3 órakor, esetleg június 1-én d. e. 9 órakor. A megbízó-levelek alapján a beiratkozás, illetőleg a szavazati igazolványok kiállítása történik május 30-án egész napon át a Fővárosi Iparosok Köre helyiségében (Ferencziek bazárja I. emelet), úgyszintén május 31-én d. e. 8—9 órakor a megyeházbeli ülésteremben. Május 30-án d. u. 6 órakor a Fővárosi Iparosok Köre nagytermében előértekezlet tartatik. Ezt ugyanott ismerkedési estély követi. Május 31-én este 8 órakor közvacsora a városligetben. Junius 2-án reggel (a még meghatározandó órában) az iparos-gyűlés tagjai külön v. n. Székesfehérvárra rándulnak. Visszautazás tetszés szerint. A május 29. és 30-án a fővárosba érkező congressusi tagok fogadtatása és a szükséges útmutatásokkal leendő ellátása végett a rendező-bizottság illető tagjai egész napon át a Fővárosi Iparosok Köre helyiségében jelen vannak. Ugyanott fognak kívánatra jutányos áron kialakított szállás utalványok kiadni a következő vendéglőkbe: „Nemzeti szálloda“ (váczi-útcza), „Vadászkürt“ (kishid-útcza), „Magyar király“ (Dorottya-útcza), „Panonia“, „Fehér ló“, „Orient“ (keretesi-út), „Páris városa“ (váczi-körút), „Erzsébet“ (egyetem-útcza), „Két oroszlán“ (Calvin-tér). A kieszközlendő vasút és gőzhajózási vitelbér-kezdmények iránti értesítvény, s illetőleg az igazolványok azon t. társulatoknak, melyek kiküldötteik neveit a központi bizottságnak bejelentendik, kellő időben megküldetnek.

— **Mátyás király serlege**, mint a „Székesfehérvári kiállítási Lapok“ írja, hasonlóképen ki lesz téve közszemlére a kiállítás régiségi osztályában. A serleg jelenleg Tergoveezi Modrovich Ignác úr Fehérmegye levéltárnokának tulajdonában van, ki azt 1852-ben Batthyány Kázmér gróf ingóságainak elárvereztetésekor vette. A serleget a velenceiek ajándékozták Mátyás királynak, utóbb II. Lajos király kezébe került, végül Németújvári Batthyány Ferencz gróf birtokába jutott. A serleg talpzata vert ezüstből készült sima aranyozással, mely fölött velencei fehér csikozatú ó kristály üveggömb van díszül alkalmazva; ezen 16 1/2 hüvelyk magasságú üvegtölesér alakú edény áll. A talpzata véssett latin körirat: VINA BIBANT HOMINES ANIMALIA COETERA FONTES. Van rajta hihetőleg későbbkori magyar felirat is, melyből a következő sorokat iktatjuk ide:

Ez Hunyadi Mátyás Király Bilikumja,
Velenceésektől vett régi ajándékja.

Hunyadirul Lajos Királyra maradtott
Ki is vitézivel gyakran ebből ivott,
Batthyáni Ferencznel Pohár széki állott,
Bortöltője lévén híven forgolódott
Kinek hűségéért, hogy Német-Ujvárat
Adta, rá köszönte akkor ez Pohárát,
A Király éltéért megíván a borát,
Hű szolgálattjának vette méltó árrát.

— **A Shangai-ban megjelenő „Shen Pao“**, Sina hazai vezérlapja, írja az „I. L. K.“, a két sinai kormányzó-esászárné által kiadott rendeletet tesz közzé, a mely a Mennyei Birodalom diplomatai külföldi szolgálatát rendszeresíti és szabályozza. Ezentúl Sinát külföldön nagy-követek úgymint küldöttek fogják képviselni, s lesznek főconsulai, consulai stb. A havi fizetések ekként vannak megállapítva: nagy-követ fizetése 350 font; rendkívüli követé 300 font; állandósított követé 200—250 font között; ügyvivő (chargé d'affaire) és főconsulé 150 font, consulé 125 font; alconsulé 100 font. A követségnél állandóan alkalmazott orvos fizetése havonként 50 font. Ezen fizetéseket a shangai-i adópénztár fogja kiszolgáltatni. A sinai diplomatai küldötteknek azon költségeik is meg fognak térítetni, a melyeket azok lakásukért, utazásokért, diplomaticus ebédéért, lovakért és kocsikért tesznek. Ezentúl minden követnek és küldöttnek kötelességében áll minden fontosabb és sürgősebb jelentőségű ügyben egyenesen a két esászárnénak táviratoztatni. De az a szabály, hogy nagykövet, követ, főconsul, consul, három évnél tovább egy helyen ne alkalmaztassék, mint a sinai diplomata egyik alapelve, még most is épségben marad.

IRODALOM.

— A „Természettudományi Közlöny“ 16-ik füzetének gyöngye dr. Brehm Alfréd budapesti első előadásából adott kivonat, mely habár „a közvetlenség és a retorikai báj természetesen elvész belőle“, meglehetősen sejteti trónörökösünk tudós barátjának vonzó ellenállhatatlanságát. Az északi madarakról szól, jelesen a pehely-kacsáról, az alkáról és az ezüstös sűrűről, oly egyszerű keresetlenséggel, s mégis választékos izléssel, hogy még e kivonat minden betűjén is felismerhetjük a tárgyán teljeseen uralkodó; s azt benső szeretettel kezelő művészt. Legsikerültebbnek látszik a kacsáról szóló kivonat, melynek e minőségét, azt előre nem tudva, meg sem éreznők. Dr. Hoitsy Pál a nap melegének forrásairól, dr. Scheiber Henrik az orvosi tudomány újabbkori haladásáról és népszerűsítéséről ír. A gyermekeknek a fogzás és hajmenés, felnőtteknek az aranyér, lépdaganat stb. miatti téves nézeteket mutatja ki. Az apróbb közleményekben a réti sasról, s a piemonti liguriai barlangletekről adott közlemény a legérdekesebb. Társulati ügyek, levélsekény, meteorológiai s földdelejlési följegyzések rovata szokás szerint ki van töltve.

— A „Magyar Ipar és Kereskedelmi Lap“ a II. orsz. iparos-gyűlés hivatalos közlönye 1879. május 1-től kezdve hetenként egyszer és pedig szombaton egy nagy iven kizárólag magyar nyelven jelen meg és kiterjedtebb hatáskörében tárgyalja az iparos- és kereskedő-osztály érdekeit érintő összes közügyeket. Ajánljuk ez egyetlen fővárosi ipar- s kereskedelmi heti szaklapot a hazai iparosok és ipartársulatok figyelmébe. Előfizetési ára egész évre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr., mely következő cím alatt küldendő be: Ipar- és Keresked. Lap szerkesztősége Budapest, sugárút 49. Szerkesztője az e téren jól ismert Gelléri Mór.

— Jókai Mór „A csendes évek története“ (Die stillen Jahre) ezimű felolvasása, melyet hírneves írónk április 20-án tartott Bécsben az ottani osztrák-német és magyar olvasóegyletek javára s mely fényes sikere és a monarchia történetének egy igen jelentékeny korszakára vonatkozó rendkívül érdekes tartalma, valamint az épen lefolyt ünnepélyre való vonatkozásai folytán mindenütt nagy figyelmet keltett, megjelent a bécsi „Alma Mater“ kiadásában német nyelven. A diszes kiállítású füzet tiszta jövedelmének fele a szegedi árvizkárosultak javára van szánva; megrendelhető 40 krért minden könyvkereskedésben.

— A „Századok“ áprilisban megjelent füzetében a „Dunántúli hadjárat 1707-ben“ ezimű hadtörténeti tanulmányból találjuk az első közleményt Thaly Kálmántól. Thaly köztudomásúlag par excellence a Rákóczy-korral foglalkozik, s így annak részleteiben kiváló otthonossága van. Esterházy-t nem tudjuk miért Esterházy-nak írja, a mi hibás, mert régibb neveknél nem szokásos a mai helyesírási szabályokat alkalmazni; különösen akkor, ha a szokásos írásmódot fogadjuk el más neveknél, mint Thaly maga is teszi a Starhemberg-ek nevével. Jakab Elek „A pragmatica sanctio története Erdélyben“ ezimű cikkének második közleménye után, avatott kéz a Zichy codex és Anjou-kori okmánytár-t ismerteti, figyelemre méltó megjegyzéseket téve, a melyek azonban nem mindenben helyeselhetők. A különfélekben Szilády Áron a Cantio Petro Berizlo-ról, Majláth Béla a lipótvármegyei kalandosokról ad kisebb közleményt s Auguszt Gerő a Zápolya és Perneszy család nemzedékrendjéhez szolgáltat adalékot. A tárcza a történelmi társulat működéséről értesíti az olvasót, irodalmi szemlét, vegyes közléseket tartalmaz, s a legújabb történelmi művek ezimeit közli. — A dr. Ribáry Ferenc szerkesztette

„Képes Világtörténet“ 6-ik és 7-ik füzeté Mehner Vilmosnál megjelent. Folytatja Egyiptom történetét s a zsidóknak Egyiptomból való kivonulását s az utána következő közelebbi eseményeket adva elő, Phoenicia és gyarmatai történetét tárgyalja. Egy-egy füzet ára 30 kr.

— A „Képzőművészeti szemle“ 5-ik füzetében a „Symbolum és Allegoria“ ezimű tanulmány folytatása, a bécsi fogadalmi templom ismertetése dr. Czobor Bélától jelent meg. Dr. Pasteiner Gyula az olajnyomatokról ír. A kecskeméti sz. ferenczrendieknek őrzött három kincs: szent Gellértnek tulajdonított casula, Mátyás király palástjából készült pluviale, melyet a szegedi fenyegető árviz elől hoztak ide, szintén meg van említve. A füzet végén Gonda Béla „Építési tanácsadó“ ezimű műve van ismertetve, s vegyes közlemények foglaltatnak. A „Magyar műipar“ májusi füzeté hasonlóképpen megjelent.

Tudósítás a kecskeméti hetivásárról.

1879. május 16.

Tisztabúza hektolit.	76—80 kl.	6.18 któl	6.82 krig.
Elegy	73—75	4.22	4.90
Rozs	70—72	3.74	4.06
Árpa	60—62	3.62	3.84
Zab	38—40	2.28	2.60
Kukoricza	70—72	3.25	4.06
Köles		3.90	4.06
Burgonya		1.—	1.20

Felelős szerkesztő: Dr. BELICZAY JÓNÁS.

Főmunkatársak:

Hornyik János, Dr. Tassy Pál.

H I R D E T É S E K.

Tyúkszem operatio, gyógyítás s körömfinomítás.

Aloírott ajánlom magam a helybeli n. é. közönségnek **tyúkszem gyógyítás-, kiirtás- s körömfinomításra.** Hogy műtétem alig pár percz alatt minden fájdalom nélkül történik, több városból nyert bizonyítvánnyal igazolhatom.

Lakásom: Szabó Lipót úr kávéházában, a ref. templom átellenében.

Tisztelettel

DÁUL DEMETER,

82 (1—1)

tyúkszem- s köröm-műtő.

Hirdetmény.

Fórián Károly közhírré teszi, hogy folyó május hó 20-án reggel 9 órakor kezdve a vásártér melletti Bóhm-féle majorban méneses lovai árverésen eladatnak; az azt követő napon pedig 1-ső tized 204-ik sz. a. levő saját udvarán minden a mezei gazdasághoz szükséges eszközei, gépei szintén árverésen eladatnak; nemkülönben közhírré teszi, hogy ágasegyházi birtokán nagyobb mennyiségű nád és fekete-nyár tűzifa eladó.

75 (2—2)

Fórián Károly.

Hirdetmény.

Bogyó Terézia és Szabó István

neven eddigelé fenállott, s jelenleg t. Papp Györgyné asszony 5-ik tized 5-ik szám alatti házában levő zálogüzlet hivatalból beszünttetvén, — felhivatik a nagy közönség, hogy a mennyiben ezen üzletben bármi néven bevezendő zálogtárgyaik volnának, azokat folyó évi május hónap 25-ik napjáig kiváltani igyekezzenek, mert azon túl, minden ki nem váltott zálogtárgy a hivatal által ugyancsak május hó 26-ik és következő napjaira kitűzött nyilvános árverésen el fognak adatni, s tulajdonosok csak a vételári felesleg kiadására tarthatnak igényt.

Kelt Kecskeméten, 1879. évi ápril hó 22-én.

A rendőrkapitányi hivatal által.

71 (3—3)

Meghívás.

A „Kecskeméti kereskedelmi iparhitelintézet és népbank“ 1879. évi május hó 25-ikén d. e. 10 órakor a város háza nagytermében tartja rendes évi

közgyűlését,

melyre a részvényesek tisztelettel meghívotnak.

A tanácskozás tárgyai:

1. A jegyzőkönyv hitelesítő-bizottság kinevezése.
2. Igazgatósági jelentés.
3. A lefolyt VIII-ik üzletév zárszámadásának előterjesztése, kapcsolatban a felügyelő-bizottság ide vonatkozó jelentésével.
4. A nyeresemény felosztása iránti javaslat, a felügyelő-bizottság ide vonatkozó jelentésével.
5. Az igazgatóság és felügyelő-bizottság fölmentése.
6. Indítványok, tekintettel a keresk. törv. 177. §-ra.
7. Az igazgatóság újra alakítása az alapszabályok 25. §-a értelmében, és e végre egy szavazatszedő-bizottság kinevezése.
8. 2 db. betétillap kisorsolása.

Az igazgatóság, valamint a felügyelő-bizottság jelentése, továbbá a zárszámadás, a részleteket feltüntető mellékletekkel együtt, az intézet hivatalos helyiségén betekintés végett ki van téve.

Kelt Kecskeméten, 1879. évi máj. 8.

Az igazgatóság.

78 (2—1)

Ügyvédi iroda megnyitás.

Van szerencsém tudatni, hogy lakásomat Budapestről Kecskemétre tévén át, itt

ügyvédi irodámat

Csongrádi-kis-útea (V-ik tized) Parragh Gedeon tanár úr házában megnyitottam.

Midőn a jogkereső t. közönségnek magamat büntető, polgári, telekkönyvi, váltó és kereskedelmi ügyek, úgy az ügyvédkedés szakába vágó minden penkivüli és peres dolgok gyors, pontos és lelkiismeretes ellátására tisztelettel ajánlanám, maradtam Kecskeméten, 1879. május hóban

Pokorny Jenő Armin,

80 (1—1)

köz- és váltó-ügyvéd.

Birtok-eladás.

Özvegy Szigeti Wurga Jánosné szül. Mészáros Mária tulajdonát képező pusztá-orgoványi mintegy 30 hold kiosztott föld és 136 forint közös legelő utáni illetőség és legeltetési jog — kedvező feltételek mellett szabad kézből eladó. Értekezhetni a tulajdonossal Nagy-Körösön.

70 (3—3)

73 (8—2)

A MATTONI-féle

GISSHÜBLI

legtisztább lúgos tartalmú savanyúvíz

orvosok részéről a légzésszervek, valamint a gyomor és húgyhólyag bajaiban használandó legjobb gyógyszernek, nemkülönben a nap akármely szakában ichtalnak ajánlatik.

Giesshübl digestives és pectorales pastillek, gyomorbajok és köhögés ellen.

Mattoni Henrik, Karlsbadban.

Kaphatók gyógyszerár- és ásványvíz-kereskedésekben.

Hirdetmény.

A kecskeméti takarékpénztár egyesületnél elhelyezett de ki nem váltott következő részvények úgy mint:

8 db kecsk. kereskedelmi,

7 „ kecsk. központi és

2 „ kecsk. gazd. gőzmalmi papirok

folyó hó 20-ik napján d. e. 10 órakor az egyesület hiv. helyiségén, azonnali készpénz fizetés mellett, a legtöbbet ígérőknek el fognak adatni, hova a venni szándékozók meghívotnak.

Kecskemét, 1879. május 16.

Lestár Péter,

81 (1—1)

igazg. elnök.

HIRDET MÉNY.

Bátor vagyok a nagyérdemű közönségnek tudomásul adni, hogy a mult években általam folytatott és közmegelegedéssel felhagyott

zalogüzletet

— a szegedi árviz következtében — folyó év június 1-én Kecskeméten III-ik tized budai-nagy-útea 179-ik szám Gömöri-féle saját házában ismét megnyitom, és mérsékelt kamatozások mellett mindennemű pénzürtékű ingóságot elfogadok.

Minélfogva magamat és üzletemet a közönség nagybecsű pártfogásába ajánlom.

Kecskemét, 1879. május havában.

DOTISZ ISTVÁN,

zalogüzlet-tulajdonos.

79 (3—1)